

om Skatternes Inddriven. Nu skal vi naturligvis være lidt forsigtige med, i hvor høj Grad vi griber ind i Folks Forhold, men jeg kan være enig med den ærede Ordfører for Venstre i den Betragtning, at de nuværende Bestemmelser ikke er fyldestgørende. Fra Købstadforeningens Side har man allerede tiltraadt Forslaget om, at der overfor unge Mennesker, som søger at unddrage sig deres Skat, maa blive givet Adgang til at henvende sig til deres Arbejdsgiver og hos denne forlange Skatten udbetalt. Der er jo ingen Mening i, at unge Mennesker, som i mange Tilfælde langt bedre er i Stand til at betale Skat end Familieforsørgere, ret ofte søger at unddrage sig denne Forpligtelse. Jeg er imidlertid bange for, at hvis man skal have indført nye Bestemmelser i denne Henseende paa denne midlertidige Lov, som hæster saa meget, vil det sinke Sagens Gennemførelse. Kan man træffe en Ordning, uden at dette sker, kan jeg paa mit Partis Vegne tilsiige vor Medvirken hertil.

Jeg vil slutte med at siige, at jeg synes, vi fra alle Sider skal være enige om at betragte det, som gennem dette Lovforslag søges skabt, som en midlertidig Ordning, en Ordning, der ikke skulde leve længere end højst nødvendigt, helst kun eet Aar, men højst to Aar. Jeg mener derfor, man af Hensyn til det sene Tidspunkt, hvorpaa Lovforslaget er fremkommet, bør gaa med til at gennemføre det hurtigst muligt samtidig med, at man herstiller til Indenrigsministeren og til Regeringen i dens Helhed at fremsætte Forslag om en gennemgribende Revision af den kommunale Skatteordning i Forbindelse med Løsningen af en Del af de Spørgsmaal, som er paaapeget i den kommunale Skattelovskommissions Betænkning.

Korsgaard: Et Spørgsmaal af ikke ringe Betydning med Hensyn til det forelagte Lovforslag er dette, om den foreslaaede Lov tænkes at skulle gælde i en længere Aarrække, eller om den kun tænkes at skulle gælde i en kortere Tid. Af selve Lovforslaget fremgaar ikke, om Hensigten er den ene eller den anden, men jeg skulde dog tro, at der er meget, der taler for, at man inden meget længe vil komme til at beskæftige sig med en Nyordning paa hele dette Omraade, blandt andet af de Hensyn, som blev fremdraget af den sidste ærede Taler. Jeg vil altsaa gaa ud fra, at Loven er tænkt at skulle gælde for en kortere Tid, og skal som Følge deraf indskrænke mine Bemærkninger saa meget som muligt, noget, jeg ikke haaber vil vække alt for megen Uvillie i den

ikke særlig talrige Forsamling, som her er til Stede.

Den interessanteste Bemærkning, der hidtil er fremkommet, forekommer mig at være fremsat af det ærede Medlem Hr. Jacob Christensen, der sagde saadant noget som, at de kommunale Skatter nu er kommet op paa en saadan Højde, at det overhovedet daarligt kunde blive ved at gaa, og at det da paa ingen Maade kunde gaa an at gaa højere op. Dette er ikke andet, end hvad jeg, i en større Forbindelse, den Gang der nemlig var Tale om Statsskatterne, udtalte, idet disse Skatter fornuftigvis maa ses i Sammenhæng med de kommunale Skatter. Naar derfor nu det ærede Medlem udtaler, at vi er kommet maaske endda lidt over, hvad vi skulde og burde tillade os, saa er det ærede Medlem inde paa ganske den samme Tankegang, som jeg var inde paa, den nemlig, at de direkte Statsskatter nu har overskredet Rimelighedens Grænser. Og naar dette kan tiltrædes af en Ordfører for Socialdemokratiet, vil det neppe kunne vække Forbavelse, at jeg som tilhørende det konservative Folkeparti har en ganske tilsvarende Opfattelse. Jeg haaber, at det ærede Medlem vil fastholde denne sin Opfattelse og i Kontinuitet deraf medvirke til, at blandt andet ogsaa de direkte Statsskatter formindskes noget.

Det ærede Medlem udtalte videre — og ogsaa deri er jeg ganske enig med ham —, at Kommunerne skulde have andre Kilder at øse af, end de har nu, og han pegede specielt paa som noget ikke meget fjertliggende, at man i Købstæderne maatte tage Ejendomsskatterne i Brug i højere Grad, end man hidtil har gjort der, i Modsetning til hvad der er Tilfældet paa Landet, hvor Ejendomsskatterne er forholdsvis meget højere. Nu ved jeg, at teoretisk set kalder man ogsaa Ejendomsskatterne direkte Skatter, men der er ikke Tvivl om, at de er Skatter af en saadan Art, at de virker paa Skatteyderen ikke efter hans finansielle Evne til at betale, men efter den Villie eller Mulighed, han har til at skaffe sig en større Lejlighed. Der er ingen, der er i Tvivl om, at de bykommunale Ejendomsskatter nødvendigvis maa havne i dette, at det bliver Lejerne, som kommer til at betale, og det vil altsaa siige, at en stor Familie ved denne Beskatningsform — som er nødvendig, det erkender jeg gerne — kommer til at betale en netop forholdsvis stor Skat, idet en saadan Familie i hvert Fald meget gerne skulde kunne disponere over en større Gulvflade, om jeg saa maa siige.